

Kedves Olvasóink!

Az Agghegyalja Mozaik ezen kiadvány keretén belül egy újabb Plusz lappal bővült Kovács András Kálmán jóvoltából. Fogadják nagy szeretettel!

Jó szórakozást kíván a vers szerzője:

Kovács Kálmán András

Burkó Péter gazd'uram bűnhődése

Azt, hogy mikor történt?...

az ég tudja, régen.

Sok felhő tovaszállt

azóta az égen.

Sok Nyár jött Tavaszra,

s évek, ahogy múltak,

őszi falevelek,

annyiszor lehulltak.

Burkó Péter uram

mesémnek a hőse.

Még Árpád apánkkal

foglalt hont az őse.

Földműves ember volt,

nem Pató Pál féle!

Szántást, vagy aratást

sosem hagyta félbe.

Negyven éves múlt már,

haja itt-ott őszült.

Egy napon valamin

rettentőn felbőszült.

Ami vele történt,

majdnem sírba vitte.

Mikor kitudódott,

volt, ki el se hitte!

Egy őszi délután,

épp a telkét szántja,

amikor loholva

bábaasszonyt látja.

- „Gyűjjön Burkó uram!

- kiabált a bába,

Kislánya született!

Itt van a pólyába!”

Gazd'uramat nosza

elkapta a mérég.

„Ide ne hozd nekem!

Nem kell az a féreg!”

Lovát ostarával

jól oldalba csapta.

Szegény jámbor pára

nem tudta, m'ért kapta.

Felnyerít, visszarúg,

repül a patája.

Gazdája derekát

oldalán találja.

Burkó összerogyva

a földön elterül.

Az ilyen, ha meghal,

vajon, hova kerül?...

I.

Fenyvesek közt rejtve

Burkók ősi vára,

nagy izgalomban volt

az örököszt várva.

Aztán a vár ura

rettentőn dühös lett,

amikor tudatták,

hogy lánya született!

Fiúgyermeket várt.

Kislány lett belőle.

Aki csak tehette

menekült előle.

„Hol van az a poronty?

Hol van?

Követelem!

Hova rejtettétek?

Várfalról levetem!”

Zúzott, tört útjában.

Várt felfordította.

„Bár jönne az Ördög,

s vinné!” – ordította.

Öklét nagyban rázta

a vártorony mellett,

amikor az Ördög

előtte ott termett.

Kénkőszag terjengett

rögvest körülötte.

Széles vigyorgással

süvegét levette.

„Remélem, nem késtem

méltóságos uram.

Üzentek, hogy hívtál.

Erre hozott utam.

Látom az arcodat

haragpír takarja.

Meséld el, mi történt,

barátod hadd hallja!”

Burkónak az Ördög

sosem volt barátja,

de megörült mégis,

hogy előtte látja.

Sűrű szidalmak közt

gyorsan elmesélte,

hogy az udvarházát

milyen szegény érte.

Az Ördög csak bámol,

majd leejti állát...

Átöleli Burkót,

simogatva vállát:

„Lányod elfogadom,

mondja nyájaskodva,

de gyámja te leszel,

mai naptól fogva.

A tizennyolc évet

ha korban elérte,

most más teendőm van,

visszajövök érte.”

Furcsa ajánlatra

Burkó meglepődött.

Bár nem tetszett neki,

azon nem kötődött.

Mielőtt az Ördög

útját tovább vette,

Burkóvár főurát

így figyelmeztette:

„Sokan csak ígérnek.

Mondják, de csak viccnek.

Ha szabad nem állod,

akkor téged viszlek!”

„Legyen, ahogy mondd.”

kezet adott rája.

Nemes úr a szavát

pokolban is állja.

